

vendig. Dette kan ske f. eks. ved regulering af arbejdstiden, ved modarbejdelse af arbejdsløshed, ved fastsættelse af minimumslønninger, ved arbejderbeskyttelse på fabrikerne og på skibene, ved indførelse af lige løn for lige arbejde“.

Da denne ordlyd blev vedtaget første gang i 1919, var det jo ikke for tidligt, at den internationale arbejdskonference i 1950 første gang tog spørgsmålet om lige løn for lige arbejde for mænd og kvinder op til behandling for at afslutte dette i 1951. Det var en sag, der blev fulgt med interesse fra vide kredse uden for de delegeredes rækker.

Under første behandling i 1950 kom de principielle synspunkter frem, og på grundlag af disse og senere indhentede udtalelser fra medlemslandene udarbejdede Arbejdsbureauet et forslag, som dannede grundlaget for komitéarbejdet i 1951.

Før den egentlige behandling af forslaget blev der foretaget en *foreløbig* afstemning, om resultatet skulle fremtræde i form af en henstilling, en konvention eller en konvention + henstilling — og der blev flertal for det sidste.

I kommissionen var der naturligvis stærkt divergerende opfattelser hos de tre grupper: regeringer, arbejdsgivere og arbejdere, både af de principielle spørgsmål og af udformningen af de enkelte artikler.

I det store og hele var arbejdsgivernes synspunkter følgende:

Kvindernes arbejdsperiode er kortere end mænds, nye skal da sættes ind i arbejdet, og det bliver dyrere og medfører mangelfuld udnyttelse af ofte kostbart maskineri (som mænd forøvrigt ofte selv kan reparere, kvinder ikke) — mænd er gennemgående dygtigere end kvinder, som er mindre interesserede i uddannelse og oplæring. Kvindernes forsømmelser fra arbejdet nødvendiggør ekstra personale, og hvor sådant ikke er til rådighed, betyder det afbrydelse i arbejdet. Endvidere: På visse områder, hvor der har været gennemført ligeløn, er resultatet blevet en tendens til at forbeholde visse arbejdsområder for mandlige arbejdere, andre for kvindelige. Hvis kvinder blev lønnet lige så højt som mænd, ville det bevirke, at kvinderne ville blive ukonkurrencedygtige, at mændene ville kræve højere løn og at følgelig inflationen ville øges. Endelig, sagde arbejdsgivernes ordfører, måtte man forlange en definition af begrebet „lige arbejde“ eller „arbejde af samme værdi“. Efter hans mening skulle det være det opnåede resultat af arbejdet — ikke den udførte præstation.

Imod disse synspunkter gik dog repræsentanterne for arbejdsgiverne i Argentina, Cuba, Czekoslovakiet, Polen, Jugoslavien.

Arbejderrepræsentanterne gjorde herimod bl. a. gældende:

- at krigen jo havde vist, at kvinder kunne arbejde ved siden af eller erstatte mændene, selv ved arbejde, der normalt udføres af mænd;
- at synspunktet: højere løn til mændene som familieforsørgere ikke holder, da ugifte mænd jo modtager samme løn som gifte.
- at påstanden om, at kvindens deltagelse i arbejdet medfører større produktionsomkostninger, ikke er blevet bevist, og navnlig
- at der, hvor alene mandlige arbejdere beskæftiges, aldrig har været tale om, at lønnen fastsættes efter værdien af arbejdets resultat, men at mandlige arbejdere lønnes for at udføre deres job, uanset produktionsevnen, der er såre forskellig også blandt mænd indbyrdes, og uanset mænds sygdom og forsømmelser;
- at der ville blive færre forsømmelser, hvis kvinderne fik ligeløn.

Alle arbejderrepræsentanter var enige i disse synspunkter, altså også de skandinaviske.